

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Варненското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Силата на идеитъ.

Всѣка историческа епоха, всѣки вѣкъ, всѣки малъкъ периодъ отъ време, има своитѣ идеи и се вдъхновява отъ тѣхъ.

Макаръ и бѣгло, нека спомнемъ величавитѣ борби, що се водиха преди гръко-персийскитѣ войни, въ които варварството биде победено отъ цивилизацията; като отбележимъ само мимоходомъ борбитѣ, които въздигнаха римския народъ до апогея на величието и тия на варваритѣ, които сломиха римската мощъ, ние ще се сблъскаме съ борбата между 2-та свѣта, между две различни въплощения на идеи. Великия християнски мислителъ Августинъ е изобразилъ доста картинно тази борба между двата свѣта—Божия и дяволския: редица философи сж описали тази борба между идеитѣ; нѣкои религии сж ги вписали като основенъ принципъ въ догматическитѣ си построения.

Въ историята, тази борба е била винаги изтъквана и то на пръвъ планъ: тържеството на мюсюлманския свѣтъ надъ християнския съ силата на ятагана, единъ вѣкъ следъ основаване вѣрата на пророка; стихийния подемъ на християнството въ епохата на кръстоноснитѣ походи; триумфалния походъ на френската революция преди малко повече отъ единъ вѣкъ—всички тия крупни събития се извършиха въ борбата на идеитѣ.

Идеята има нѣщо заразително въ себе си: тя въздига, събаря, възпламенява и възкресява народитѣ; тя дава крила на потиснатитѣ; тя освежава живота на страдающитѣ; тя утежава гладнитѣ и боситѣ; тя тика човѣчеството по пѣтя на прогреса.

Всички велики събития въ историята, сж въплощения на идея, която не знае граници, презира прѣчкитѣ, превъзможва препятствията, преодолява всѣка съпротива. Широкитѣ народни маси, които мнозина смѣтатъ, че могатъ да се присиятъ съ съблазнителни обещания, сж много будни и бдителни, когато се касае за нѣкоя идея и за нейното осъществяване. Едно столѣтие следъ вѣка на просвѣтата, народитѣ не могатъ да се приспиватъ вече съ сладки думи...

Следъ голѣмата европейска война, която раздруса устоитѣ на икономическото развитие, ние сме свидетели на величави бор-

би, които се водятъ между двата свѣта: отъ една страна гладнитѣ и недоволни нации, отъ друга—сититѣ, богатитѣ и благоденствующи нации, които искатъ да да се налагатъ още и да диктуватъ.

Тая борба бѣ въплощение на две идеи—социална и международна правда: иска се сносенъ животъ за голѣмо число народи и народни слоеве; иска се премахването на робството, подъ каквато и форма да се проявява то.

Тия идеи, иматъ свои носители, които лансираха своитѣ програми, за новото преустройство на свѣта.

Парижкитѣ диктати създадоха крещящи до небето неправди; родиха се и се развиха, жестоки безмилостни социални борби, които искаха да впрегнатъ дори и църквата въ своята колесница. Два свѣта, два мирогледа, борба за смъртъ и животъ. Основнитѣ принципи, обаче, на програмитѣ имъ бѣха—социална и международна правда; нѣща, които дълбоко се врѣзаха въ съвестта на всѣки искренъ приятелъ на човѣчеството и цивилизацията.

Фашизма; националъ-социализма, комунизма, това сж идеи—програми.

Всѣки по своему разрешава голѣмия — социалния въпросъ. Около тѣхъ се групираме ние по-малкитѣ люди и нации съ искрено желание, да се създаде новъ строй, новъ свѣтъ съ повече слънце, правда и миръ.

Настъпни момента, когато всички потиснати и онеправдани народи, трѣбва да заематъ мѣстата си въ тая гигантска борба и съ общи усилия спасятъ себе си и човѣчеството отъ вѣчния тероръ и заплахи на пиратитѣ и тия що събрали златото отъ свѣта, не за да облекчатъ сждбата и мжката на човѣка, а за да го потиснатъ и експлоатиратъ.

Както свѣтковицата раздира черната тъма и освѣтвява всичко, предпазвайки пѣтникътъ да не падне въ пропастьта, — така и вѣрата въ Бога раздира тъмнината на човѣшката душа предпазвайки я отъ грѣховната пропасть.

Цвѣтанъ Георгиевъ.

Кръстопоклонна недѣля.

Презъ тази седмица, св. правосл. църква по-високо отъ всѣкога издига предъ християнското изпълнение голготския кръстъ и приканва вѣрующитѣ християни да отправятъ погледъ къмъ св. Кръстъ, за да прекаратъ нѣколко минути въ дълбоки размишления върху изкупителното дѣло на Богочовѣка.

Християнството е немислимо безъ Голгота и неговия кръстъ, безъ крайгълния камѣкъ, върху който почина изкупителното и спасително дѣло на Богочовѣка.

Апостолъ Павелъ говори: „Азъ не мога да се похваля съ друго, освенъ съ кръста на нашия Господъ Исусъ Христосъ, чрезъ който свѣтътъ за мене е разпнатъ и азъ за свѣта“.

Отъ това признание ние виждаме, че мисълта за кръста Христовъ и за страданията Христови сж извиквали у апостола най-сладостни и успокоителни чувства. Ето защо, разнасяйки по всички крайща на свѣта словото на Христовото благовестие, словото за живота и спасението той често говори: „А ние проповѣдваме Христа Разпнатия, Който за иудеитѣ е съблазнь, а за елините безумие... но на насъ вѣрващитѣ — Божия сима и Божия премъдростъ.“

Голготския Кръстъ е центъра на нравствения човѣшки животъ, отъ който изтичатъ благотворни и сладостни въздействия върху душата и сърдцето на вѣрващия. Но докато нѣма вѣра, докато нѣма сърдечно настроение, а гледайки Голгота се ржководимъ отъ хладнитѣ доводи на разума, тайната на кръстната жертва ще бжде и за насъ съблазнь и безумие. Напразно тогава бихме се кръстили, напразно бихме се трупали предъ разпятието, напразно бихме се кланяли предъ подножието на кръста Христовъ, ако не бихме могли да го одухотворимъ; ако задъ този външенъ знакъ Кръста не бихме виждали неговия Носителъ-Христа, не бихме чували сладкия и ободряващъ гласъ на този Мжченикъ.

Но стига сърдцето преизпълнено съ дълбока вѣра да затупти въ гърдитѣ и ето дълбоката тайна, която е скрита въ проповѣдта за Разпнатия—за насъ ще се проясни и вмѣсто съблазнь и безумие ще ни бжде Божия сила и премъдростъ.

И тогава за насъ не ще остане тайна последния кръстенъ зовъ на Спасителя: „Истина ти казвамъ, днешъ ще бждешъ съ Мене въ рай“ — зовъ, който дава въ мигъ пълна прошка на човѣкъ, който презъ цѣлия си животъ е билъ бичъ за хората и е багрелъ ржцетѣ си въ кръвта на ближнитѣ си.

Тогава не ще остане тайна за насъ и безграничната любовъ на Богочовѣка къмъ Неговитѣ палачи, проявена въ последнитѣ кръстни слова: „Отче, прости имъ, защото тѣ не знаятъ какво правятъ“ Прошка, излъта надъ една черна тълпа, която вмѣсто да облекчи страданията Му — усилваше ги съ надсмѣшки, хули, подигравки и съ своя ревъ. Най-

после, за насъ не ще остане загадка и последния предсмъртенъ възгласъ: „Свърши се!“ — чрезъ който възгласъ се удовлетвори Божията правда и се извърши примирението на Бога съ човѣка.

Човѣкъ се ражда въ грѣхове; дни-тъ му протичатъ въ грѣхове, заобиколенъ отъ хорската злоба, притиснатъ отъ тежкото бремене на живота, неговиятъ животъ преминава всецѣло всрѣдъ страдания и лишения, опасности и болки, нищета и нужда. И тѣзи, които се надѣватъ на собственитѣ си сили, най-после се почувствуватъ безпомощни и смазани отъ това тежко бремене и въ своето отчаяние проклинатъ живота и предпочитатъ смъртта. До това духовно състояние достигатъ само тия, които не познаватъ силата на Христовия кръстъ. Но гледайки съ вѣра Голготския кръстъ и разпнатия Богочовѣкъ на него, предъ благочестивия християнинъ се явяватъ следнитѣ размишления:

Ние ли трѣбва да търпимъ клеветитѣ и умразата на този свѣтъ, ние ли трѣбва да се оплакваме отъ човѣшката злоба и несправедливостъ, когато тия пороци непрестанно сж преследвали и Тогова, който бѣше дошълъ да спаси погиващитѣ и Който само добрини имъ вършѣше?!

Насъ ли трѣбва да очудва човѣшката измѣна и предателство, когато и самиятъ Господъ бѣше предаденъ отъ свой ученикъ?!

Ние ли трѣбва да роптаемъ неутошимо противъ сждбата, която е опредѣлила да бждатъ отдѣлени отъ насъ най-милитѣ ни близки, когато сжщата болка е изпитала и Божията Майка, като изгубила своя Божественъ Синъ, и то не на обикновеная смъртъ, а смъртъ позорна, смъртъ кръстна? Търпейки скърби и чувствувайки, че сжщата чаша е била изпита отъ Самия Христосъ, вѣрующия християнинъ съ утѣха се приобщава къмъ страданията Христови и става участникъ въ великия Неговъ подвигъ, като се надѣва да вземе участие и въ Неговата радостъ. Защото апостолътъ казва: „Понеже участвувате въ страданията на Христа, радвайте се, защото, когато се яви Неговата слава ще се възрадвате и развеселите!“

Ето защо, гледайки на Голготския кръстъ, християнинътъ трѣбва да вижда предъ себе си цѣлия Христа.

Той трѣбва да вижда невинния отрокъ отъ Витлеемъ и дълбокомждрия Учителъ отъ Назаретъ, провѣдника отъ Капернаумъ и чудотвореца отъ Кана-Галилейска, мжченика отъ Иерусалимъ и страдалеца отъ Голгота.

Въ кръста, който така тържествено издига презъ тия дни св. Църква, ние трѣбва да виждаме безграничната любовъ на Богочовѣка въ своята пълнота.

Ти бѣше изгубеното изъ чукаритѣ на живота агне, изложено да стане жертва на хищнитѣ звѣрове, а Той — Добриятъ Пастиръ, който не по-

жали нищо за да те намъри и подслони.

Ти бѣше блудниятъ синъ, който въ самозабравата си бѣ напусналъ бащината си къща, а Той—Благиятъ Отецъ, който съ отворени обятия те посрещна отново и те прие като най-скъпо чадо.

Ти бѣ непослушниятъ и претоваренъ съ грѣхове израилски народъ, който безумно се луташе изъ пустинята на живота, а той-медната змия която даваше изцеление на всички захапани отъ отровата на човѣшката поквара.

Приблѣжи се до кръста и вслушай! Сърдцето ти, може би, ще долови тѣжния стонъ на свещенното дърво. По-лесно отъ всѣка друга проповѣдь, ти ще чуешъ мощнитѣ слова на единствената проповѣдь, написана съ кръвъ и сълзи, проповѣдта, която не се нуждае отъ преводи, а еднакво е понятна на всички езици, за всички народи, презъ всички времена.

Ти ще видишъ тогава човѣкътъ, който говорѣше за смирение и дългъ, за безкрайна обичъ и самопожертвувателностъ, за нравствено съвършенство и твоео спасение!

И размишлявайки въ сърдцето си за този дивенъ подвигъ на Богочовѣка, ти ще чуешъ тогава и гласа на собствената си съвестъ, който ще ги нашепва:

„Заради мене Господъ претърпѣ толкова страдания и мъки! О, кой съмъ азъ и що съмъ азъ, та за менъ да страда моя Господъ!“

И колкото по-дълбоко се проникнешъ отъ мисълта за Страдалеца и страданията, толкова по-живо ще почувствуваешъ дългъ си да водишъ животъ, който да отговаря на високото ти призвание „изкупенъ“ съ пречистата Христова кръвъ християнинъ.

При кръста се смиряватъ грѣховнитѣ пориви и страсти! тукъ чезне суетната ни гордостъ и самонадеяностъ! при него душата разкъсва оковалитѣ я грѣховни вериги и добива нови духовни сили! Въ подножието на кръста умира всѣки страхъ отъ смъртта; тукъ човѣкъ се очисти отъ грѣховетѣ си и намира прощката на Разпнатия!

Кръстътъ Христовъ, това е Едемското дърво на живота, отъ което черпимъ сили за борба съ вѣковната поквара. Кръстътъ Христовъ—това е най-тихото пристанище въ което се укривае отъ житейскитѣ бури. Голготския кръстъ—това е великото знаме на Христова Църква, което символизира победата на небето надъ земята.

Качествата на единъ човѣкъ може да се преценятъ не по притежаваната отъ него диплома за широко образование, а — по възпитанието, което е можалъ да култивира въ себе си.

п. Дошо.

Поезия и религия.

(Продължение отъ бр. 4).

Е добре, ето тукъ излиза на сцената на земния животъ великиятъ човѣкъ, поетътъ и започва борба съ злитѣ сили въ свѣта, съ хаоса и тъмнината, които тровятъ човѣшкото битие. Поетътъ най-добре отъ всички люди на свѣта, чрезъ вложената въ сърдцето му дарба на поетъ разбира, чувствува висотата на предназначението на човѣка, достига съ крилетѣ на своя духъ небесната красота на Бога, а отъ друга страна изживява съ всичката сила на това тънко и чувствително свое сърдце болката отъ немошъта и унижеността до която стига човѣка въ страданията на тѣлото и душата си. Тукъ поетътъ не спира и не занѣмва, а именно тукъ и отъ тукъ започва своя протестъ и пише своята гениална творба, за да покаже, че човѣкътъ може има сила да надмogne своята слаба природа и да стигне високия идеалъ, да бжде истински човѣкъ-ангелъ. Поетътъ грабва перото и пише своята драма, своята ода, своя епосъ, за да каже на човѣка, на народа си, на свѣта, че духътъ не признава окови и че човѣкъ си остава духъ, достоенъ за своя Небесенъ Творецъ.

„Дълбоко е човѣшкото сърдце, казва пророкътъ, О, Боже, колко е дълбоко човѣшкото сърдце! Въ човѣшкото сърдце може да се побере всичко — и ангелска чистота и пълнена нечистота. Барометърътъ на човѣшкото сърдце носи своето броеие отъ дъното на пълкала до върха на небесата“.

А Паскалъ казва така:

„У човѣка има вѣчна вътрешна война между разума и страститѣ. Той е въ постоянно раздвоение и постоянна противоположностъ самъ въ себе си... Каква новостъ! Какво чудовище, какъвъ хаосъ; какъвъ предметъ на противоречие, каква несъобразностъ!“

А Руссо въ своя „Емилъ“ говори: „Човѣкътъ не е никакъ едно въ себе си; азъ искамъ и не искамъ; азъ се чувствувамъ въ сжщото време робъ и свободенъ; азъ виждамъ доброто, обичамъ го, обичамъ го, а върша злото...“

А Мирабо въ своитѣ писма на Шамфоръ (Петръ а Шамфоръ) пише:

..... Човѣкътъ! Каква странна сбирщина отъ лекомислие и развала е той! Човѣкъ, който брои звезди, който подчинява на себе си стихитѣ, който надвива природата, който всичко може, освенъ да води себе и подобнитѣ си; който всичко е намѣрилъ, а не е намѣрилъ само свободата и мира; той умѣе да уреди властта, но не да управлява; той може да пълзи и да се унижава, но не да се покорява; той може да възстава, но не знае какъ да се защи-

щава; той може да люби, но не да люби съ вѣрностъ; той има въ себе си всички противоположности въ зло и добро, въ душата и духа“.

Ще рече, следъ всичко това, че човѣкътъ въ своя земенъ животъ е постоянно между две противоположности, съвсемъ непокриващи се една друга, сили. Слабиятъ съ своята плътъ човѣкъ попада между ограничеността на своята земна природа и копнежа по идеала, по небесната красота, по Бога, и отъ тукъ идатъ страданията ни. И тогава, когато въ тежки минути ние занѣмваме, както каза Гюте, поетътъ грабва перото и казва на свѣта какъ и защо страда, казва, че не се помирява и че той заедно съ човѣка, съ човѣшкия родъ, жадува за небето и красотата и не ще се помири, докато не ги намѣри.

Единъ отъ тия голѣми духове, велики поети, чиито животъ цѣлъ е тънелъ въ противоречие и който самъ казва за себе си, че неговата душа е била разкъсана на две отъ горе до долу, е билъ нѣмскиятъ поетъ Хенрихъ Хайне. Рѣдко единъ личенъ животъ и едно поетическо творчество е илюстриратъ така ясно противоречието въ човѣшката природа, валияно въ низоститѣ на живота и неспирния копнеж по небесната красота както животътъ и творчеството на Хайне. Обичамъ този поетъ, преди всичко за мъжитѣ на духа, що е изживѣлъ на земята, затова избирамъ за него да ви говоря, за да станатъ по-ясни онѣзи мисли, които изказахъ до сега. Чрезъ живота на Хайне ще се докаже сжщо така, какъ, при външно пълно несъответствие и несъжителство, поезията и религията сж се събрали тукъ и сж укротили и успокоили единъ огненъ духъ.

Хайне? Хайне е Фаустъ и Мефистофель едновременно. Но това е въ по-малка мѣра почти всѣки обикновенъ човѣкъ. Ние всички ще видимъ по нѣщо свое въ този животъ. Въплъщавайки въ себе си едновременно и Фауста и Мефистофеля, Хайне бѣ усвоилъ грандиознитѣ претенции на първия и злорадството на втория. Подобно на Фауста, той е изпълненъ съ идеални пориви къмъ абсолютното, той иска да премине границитѣ на възможното. Подобно на Мефистофеля, той съ адско кикотене разоблачава безплодността на тия стремежи. У никой поетъ това несъответствие между идеала и действителността не се е обличало въ такива капризни форми, както у Хайне.

Хенрихъ Хайне! Поетътъ, който изпѣ най-нѣжнитѣ, най-хубавитѣ най-сладкитѣ пѣсни за любовта, но и човѣкътъ, който се надсмива надъ всичко съ префинено художествения

свой остро саркастиченъ езикъ! Нѣмцитѣ мразятъ и до днесъ Хайне, макаръ да пѣятъ и до сега съ наслада неговитѣ пѣсни. Тѣ разрушиха неговия паметникъ въ Дюселдорфъ, където той е роденъ. Мразятъ го, защото по произходъ е еврейнъ, но не само за това. Мразятъ го за неговия либерализъмъ, за неговото волноудство. Хайне се смѣ надъ всичко. Той се смѣ надъ фарисейството и лицемерието въ всички нѣмски срѣди, особено въ буржуазнитѣ и аристократичнитѣ срѣди. Хайне бѣше и безбожникъ. Неговиятъ биографъ Петеръ Вайнбергъ разказва следното:

„Прѣдали на Хайневия баща, че неговиятъ Харри (Хенрихъ) се надсмива надъ религията, че отрича Бога и пр. По този случай старикътъ еврейнъ прочелъ на сина си доста дълга проповѣдь, въ която между другото казалъ:

„Твоята майка те праща да слушашъ лекции при ректора Шалмайера (католически свещеникъ). Това си е нейна работа; (майка му била християнка, но съ либерални възгледи за вѣрата). Азъ отъ своя страна не обичамъ философията, защото въ нея всичко е суевѣрие, азъ съмъ търговецъ и моята глава ми трѣбва за моята работа. Ти можешъ да бждешъ философъ колкото си искашъ, но те моля не говори публично каквото мислишъ, защото моитѣ работи биха трѣгнали лошо, ако моитѣ клиенти узнаеха, че азъ имамъ синъ, който не вѣрва въ Бога, особено еврейтѣ биха престанали да купуватъ бархатъ, а тѣ сж честни хора и плащатъ акуратно“.

(Слѣдва).

Странности!

1) Твърде тягостно впечатление прави обстоятелството, че младъ български лѣкарь отъ гр. Варна, постоянно кани чрезъ ежедневната преса варненскитѣ граждани въ тѣ наречени „молитвенъ домъ“ на сектата бабтисти, за да имъ говорелъ по медицински въпроси. Граждани-тѣ не доумяватъ защо си е избралъ това сектанско гнѣздо? Не ужели други салони, нѣма въ града? Нима той не чувства, че като християнинъ и българинъ не му е тамъ мѣстото? И че безъ да иска налива вода въ чужда опасна воденица за племето му? Не чувства ли, че, всичко това е добре дошло зв сектантитѣ? Този е старъ и твърде известенъ сектантски приомъ у насъ; та чрезъ лѣкара, да чуятъ гражданитѣ, че чуждата пропаганда подъ насловъ — бабтисти, е свила имъ успѣха да свие гнѣздо въ града—елате да я чуате! Всичко мара втасала...

Сподѣляме справедливото възмущение на гражданитѣ, и вѣрваме, че г. доктора ще се корегира.

2) Въ единъ варненски ежедневникъ, нѣкои голѣмъ „патриотъ“ се (продължава на 3 стр.)

Главенството и негрѣшимостта на Папата.

(Речь произнесена отъ прочутия католички владика Штросмайеръ, на Ватиканския съборъ).

Почтенни отци и братя!

Треперещъ, но свободенъ и спокоенъ вътрешно, предъ Бога, който живѣе и ме гледа, желая днесъ въ това събрание да кажа нѣколко думи.

Презъ всичкото време тукъ слушамъ рѣчитѣ съ горѣщото желание, дано нѣкой лжчъ отъ горе ми освѣтли умственитѣ очи и ми даде възможностъ да се изкажа предъ този Св. църковенъ съборъ.

Въ възбуда отъ чувствата на отговорностъ предъ Бога, добре изучилъ писанията на Вехтия и Новия Заветъ, азъ питамъ тѣзи драгоценни паметници: е ли действително св. Папа, който председателствува събора, наследникъ на Св. Петра, намѣстникъ Христовъ, и непогрѣшимъ учителъ на Св. църква?

За да реша този важенъ въпросъ, азъ се връщамъ къмъ онова време, въ която нѣмаше папизъмъ, когато църквата, една и свята, имаше за учители Павла, Петра, Иакова, Иоанна, на които никой не смѣе да откаже правото, щомъ се води по Св. Писание, което е предъ мене и, което Тридентскиятъ съборъ е приелъ и провъзгласилъ за правило на вѣрата.

Азъ прегледахъ добре тѣзи страници и смѣло мога да кажа, че положително нищо не намѣрихъ, което да потвърди мнѣнието на Римокатолицитѣ... че въ времето на апостолитѣ ставало дума за папа, като наследникъ на апостола Петра и намѣстникъ на Исуса Христа както и за Мохамеда нѣма нищо казано, защото той тогава и не съществувахе.

Вие, г-нѣ Монигелли (английски владика) ще речете, че азъ съ това оскѣрбявамъ Бога, а Вие г-нѣ Пеипцъ, че съмъ полудѣлъ! Но нито едното, нито другото е вѣрно. Прочетохъ цѣлия Нови Заветъ и въздигамъ ржцетѣ си къмъ Бога, предъ Христовото распятие, че за папството, както го считаме ние днесъ, — следа не намѣрихъ.

Почитаеми братя! Недѣйте ми отказва вниманието си, защото вие съ своето приказване и пресичане, ни най-малко нѣма да оправдаете ония, които заедно съ отца Клауанта казватъ, че този църковенъ съборъ не е свободенъ, и че ние предварително знаехме какво ще се реши на него. Благодаря на г-на Епископа Думанлупъ, който ме насърчава да продължа речта си.

Като прочетохъ Св. Писание съ внимание не намѣрихъ нито въ една глава, нито въ единъ редъ, че Ис. Христосъ е далъ на св. Петра първенството надъ другитѣ апостоли, а всички сж били равни. Ако Симонъ

Ионинъ е билъ такъвъ, какъвто ние днесъ считаме Негово Светѣйшество Пий IX и, тогава пакъ е чудно, защо Исусъ Христосъ, при отиването си при Бога Отца, не е казалъ на другитѣ апостоли: „Слушайте Симона Петра, както слушате и Мене: Азъ го назначавамъ за свой намѣстникъ тукъ на земята“. Ис. Христосъ никжде не говори за това. Значи, не е нито мислилъ да поставя глава на църквата, а обѣщава на всичкитѣ дванадесетъ апостоли престоли на Небето, за да сядатъ 12-тѣ колена израилеви. Вънъ отъ това, нигде не е казалъ, че единътъ престолъ е надъ другитѣ, и че именно този престолъ е Петровия. Следователно, какво е заключението отъ това Христово мълчание? Здравиятъ разумъ ни казва, че Исусъ Христосъ не е ималъ намѣрение, нито идея да постави Петра за старѣйшина надъ другитѣ апостоли. Когато Исусъ пращалъ апостолитѣ да проповѣдватъ въ свѣта, далъ на всички еднаква властъ и обѣщание

Протоиерей Дим. Андреев

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 3).

Протестантинъ. Но защо тогава е казано, че сжбота е оставена за пазене отъ всички? „И почина си Богъ въ седмия денъ отъ всички, китъ си дѣла, които направи. И благослови Богъ седмия денъ, и освети го, защото въ него си почина отъ всичкитъ си дѣла, които създаде и направи Богъ“. „Слѣзе Ти на планината Синай, та говори съ тѣхъ отъ небото... и направи позната тѣмъ Светата Своя сжбота“ (Пророкъ Неемия 9 гл. 13—14 ст.). И точно е указалъ реда на пазенето сжботитъ (Исх. 16, 23—29; 35, 3; Лев. 23, 32; Числ. 15, 32—36; 28, 9; Втор. 5, 12—13).

Православенъ. Пакъ ще повтаря. Пазенето на сжботитъ е единъ еврейски законъ. Той е даденъ, както ти спомена, на планината Синай, за споменъ отъ египетското освобождение. Но това става около 2500 години следъ сътворението на света. Той следъ Синай само за тѣхъ е „неизмѣняемъ законъ“. За насъ християнитъ този законъ е измѣненъ.

люти, че сказката на мѣстния протестантски пасторъ, не била никакъ посетена, макаръ че паритъ отъ входа не били за него, и макаръ, че сказката му била съ картини, изъ Добруджа... за войската, какъ е била посрещната и пр.... Имали нѣщо чудно въ това? Ние казваме: Браво на варненскитъ граждани! Тѣ дадоха добъръ урокъ на единъ сектантинъ! Този, който е напусналъ бащинска стрѣха, и се заселилъ въ чуждата пропаганда, па макаръ и „пастиръ“ да е той не трѣбва да бжде слушанъ,

Той нѣма моралното право да говори за българска войска, народъ и пр.... Този, който се е отръкалъ и презрѣлъ, и непрестанно клевети — вѣрата на св. Климента, на св. св. Кирила и Методия, на Отца Паисия, не може да говори за българската войска и народъ. Защото, ако той ги обичаше, щѣше да си стои тамъ гдето майка му го е родила, гдето е цѣлия български народъ, и би побързалъ, да внесе нѣщичко съ слабитъ си духовни сили въ общата съкровищница на българския духъ. Дезертиралъ за шепа леща... отишелъ при чуждата пропаганда, и като червей се провѣрѣлъ въ общо българския дѣнеръ и днесъ, когато всички трѣбва да бждемъ едини, сплотени, почувствалъ гризенето на съвестта си рѣкалъ да говори за... българския войникъ, идеали и пр., на които той отдавна е обърналъ грѣбъ.

Браво на варненскитъ християни граждани!

Който се е впрегналъ въ чужда колесница да си знае мѣстото!

Слушай какво казва Ап. Павелъ: „По нужда става промѣна и на закона“ (Евр. 7, 12). Това го пише на еврейтъ. А Ап. Иоанъ пише: „Законътъ чрезъ Мойсея бѣ даденъ (на Синай), а благодатъта и истината чрезъ Исуса Христа“ (Иоан. 1, 17). „Отнема се първото, да постанови второто“ (Евр. 10, 9). Законътъ достигналъ своето изпълнение и престаналъ. Христосъ е изпълнилъ всичко... Пророчества и законъ сж свършили, „понеже Христосъ е свършването на закона“ (Римл. 10, 4). „Законътъ стана за насъ (християнитъ) възпитателъ къмъ Христа“ (Галат. 3, 24). Нѣщо повече, „ние не сме вече и подъ възпитателъ“ (Гал. 3, 25). Ние не сме „подъ закона, но подъ благодатъ“ (Римл. 6, 14). „Законътъ и пророцитъ до Иоанна бѣха (Лук. 16, 16). „Ако се водите отъ Духа, не сте подъ законъ“ (Гал. 5, 18). „Вие, които се оправдавате чрезъ Закона, отстранихте се отъ Христа: отпаднахте отъ благодатъта“ (Гал. 5, 4). „И тѣй, никой да ви не осжда... за нѣкой празникъ... или за сжботи“ (Колос. 2, 14—16).

Христосъ е ходатай на Новия-Заветъ (Евр. 12, 24; 9, 15; 8, 6).

Следователно, вашитъ братя протестанти, които празнуватъ сжботата, нѣматъ никакво право да дѣлятъ Закона Божи на два закона, а сж длъжни да признаватъ, че Нов. Заветъ отмиа Вѣхтия, като зае мѣстото му по-опредѣленъ и допълненъ. Новиятъ Заветъ забранява не само злото, отбелезано въ 10-тѣхъ Мойсееви заповѣди, но осжда и неспоменатитъ тамъ — пьянството, самолюбието, щестлавие, срамословието, сладострастието, гордостъта, гнѣва, нетѣрпението, зломислието, лекомислието, завистъта, гуляитъ и т. н. и т. н. Новиятъ Заветъ е „подобъръ съ по-добри обѣщания“ (Евр. 8, 6).

Въ Новия-Заветъ, който е подобъръ, нѣма нито една заповѣдъ за спазване сжботитъ на предишния заветъ. Нѣма нито едно заплашване противъ нѣкого, загдето работи въ тоя денъ. Въ всичкитъ 14 послания Апостолъ Павелъ само веднажъ споменува за „сжботата“ и то за да покаже, че тя е отмиѣнена и прикована на кръста (Колос. 2, 14—17). Въ посланията на апостолитъ Яковъ, Иоанъ и Иуда нѣма даже употреба на думата „сжбота“. Много интересно да бждемъ едновременно и еврейнъ и християнинъ — да празнуваме и сжбота и недѣля — да си последователъ на нѣкой Хамбургски обрѣзанъ еврейнъ и да си сжщевременно Христово Чадъ. Ние нали сме призвани за „свободенъ животъ“ (Галат. 4, 31)? Защо ставаме

Изъ чундия печатъ.

Чехътъ Главиборъ Браеръ, следъ като станалъ православенъ и добре изучилъ славянски, заминалъ за св. Гора. Станалъ монахъ и приелъ името Сава. Следъ нѣколко години неговото трудолюбие е било добре оценено и билъ назначенъ за библиотекаръ при Хилендарския манастиръ. Първиятъ, който стѣкмилъ каталога съ 500 ржкописа, които сж се намирали тамъ. Пратилъ го въ последствие въ Прага и този каталогъ е билъ напечатанъ отъ едно чешко научно сдружение.

Въ желанието си да вникне все по дълбоко въ тайнитъ на природата, надъ която Господства Богъ, почналъ да се занимава и съ ботаника, събирайки и изучавайки повече отъ 1200 билки, които сж растѣли около манастира.

Написалъ хубава книга за манастира св. Гора, която била напечатана отъ чешкия националенъ музей. Починалъ презъ 1912 год. безъ да може да види възкрѣснатата чешка православна църква.

Богъ го е надарилъ съ способности (таланти), които разработилъ и умножилъ десеторно, но намѣрили сж и добри и разбрани хора, които го подкрепили и насърдили въ неговитъ усилия и трудове и напечатали това, що той можалъ да даде като резултатъ на дългогодишни проучвания. И това е твърде интересно и твърде много. То говори за културата на чехитъ и за тѣхния патриотизъмъ.

Колко савовци има и изъ нашитъ манастири, които чакатъ условия и подтикъ, за да допринесатъ и тѣ нѣщичко въ народно-църковната ни съкровищница, както неуморно сж работили тѣхнитъ предшественици,

органи и на еврейтъ масони и ротариани? Нѣщо не е ясно защо евреи, чуждестранни евреи, идватъ у насъ да ни проповѣдватъ нашия Христосъ!

Протестантинъ. Но интересно е, защо Христосъ е пазилъ сжбатата? Това дава право на чуждитъ агенти да Го сочатъ като образецъ, да Го проповѣдватъ.

Православенъ. Но Христосъ е еврейнъ. Той е пазилъ сжботата, защото Той е билъ Иудейнъ — „подъ закона“ (Гал. 4, 4) и е живѣлъ подъ него до неговата отмиѣна на кръста (Колос. 2, 44). Христосъ е билъ обрѣзанъ. Това обвързва ли и насъ? Той пазилъ еврейската пасха (Лук. 22, 7—15). Новитъ протестанти спазватъ ли днесъ иудейската пасха?

Протестантинъ. Разбира се, не задължава никого днесъ да се обрѣзва и пазе еврейската писма никой — ни законътъ, нито Евангелието. Но защо и първитъ християнки — женитъ мирносоци сж тачили сжботитъ?

съ които днесъ се гордѣе цѣлия български народъ.

С. С. С. Р. Споредъ сръбскитъ в. „Гласникъ“, атеиститъ следъ като привзели църквитъ, превърнали ги въ заведения, които сж били противни на духа на християнството. Тая имъ акция, обаче, не дала очакванитъ резултати, защото вѣрата живѣла и още повече се разпространявала, нѣщо, което до висша степенъ се дължало на скрититъ църкви и на свещеницитъ, които ги обслужвали. Въ Москва имало 24 църкви, но броя на скрититъ църкви никой не ги знае.

Клирътъ на „новата генерация“ можель да се групира на три категории;

а) едни, които добре познаватъ Марксизма, водятъ спорове безконечни съ атеиститъ; ползватъ се съ голѣмъ авторитетъ между народа;

б) други сж пжтующи свещеници: обхождатъ села и градове, проповѣдватъ християнството и извършватъ св. Тайни, отъ които народа има нужда. Народътъ се грижи за облѣклото и прехраната имъ;

в) ония отъ третата категория сж селскитъ свещеници, които не сж само свещеници при св. олтаръ, но и народни лѣкари изъ селата. Свещеницитъ били съ голѣмо въодушевление при извършване на службитъ си и когато проповѣждали св. Евангелие. Не се боели отъ никаква пречка. Църквата тайнствено живѣла въ сърдцата на вѣрующитъ.

в. „Безбожникъ“, органа на бевитъ атеисти, публикува новитъ директиви, за почването на нова борба противъ религията.

Атеиститъ, казва той, да се не доволжаватъ въ борбата си, само съ административни мѣрки: затваряне на църквитъ, забрана на религиознитъ служби, изгаряне или унищожаване на иконитъ, преследване и пр., защото всичко това давало обратни резултати; образува ли се ядки и скрити църкви. Особено внимание в. „Безбожникъ“ обърща на ново окупирани територии отъ Полша, като подчертава, че тамъ религиозното чувство е било много силно. „Враждата между римо-католицитъ и православнитъ, както и между униатитъ била твърде голѣма. Би било грѣшка, ако въ тия области бихме основали безбожнически групи, докато не си намѣримъ и съставимъ калифициранъ надзоръ. Безбожието трѣбва да го проказваме чрезъ училището, да покажемъ че нѣма Богъ, че Христосъ не е възкрѣсналъ и че нѣма безсмъртна душа. Тая метода би дала по-добри резултати, особено като се каже на населението, че съветската власть не се занимава съ религията му и всѣки да си вѣрва както си ще“.

Много свещеници умрѣли мжче

(продълж. на 4 стр.).

за Св. Духъ. И това ще докажа предъ васъ сега.

Ако Ис. Христосъ е ималъ намѣрение да постави Петра за свой намѣстникъ трѣбваше да го назначи за глава надъ другитъ. Но Исусъ Христосъ, както свидетелствува Св. Писание, е заповѣдилъ на Петра и на другитъ апостоли да господаруватъ единъ на другъ и, по начина на езическитъ царе, да иматъ сила и власть (Лука 22—23). Ако Петръ е билъ тогава папа, Ис. Христосъ безсъмнѣнно не щѣше да говори така, защото, споредъ нашето мнѣние, като знакъ на духовната и светска власти, щѣше да има два мѣча въ ржцетъ си. Освѣнъ това въ Св. Писание намирамъ и това (което ме изненада), че Петръ не е знаелъ за тази си власть, тѣй като другаря му Иоанъ го проводилъ въ Самария, за да проповѣдва тамъ учението на Сина Божий. Какво би помислили вие, поч. братя, ако ние би си позволили да пратимъ Негово Святѣшество Пий IX и Негово преосве-

щенстао г-на Кантиера, за да заставятъ и задължатъ Цариградския Патриархъ да тури край на раздоритъ на Истокъ?... Въ Иерусалимъ се свикалъ и събралъ общъ апостолски църковенъ съборъ, за да прекрати нѣкои недоразумѣния.... Нима Петръ, като папа и върховенъ началникъ, е свикалъ този съборъ? Не, другъ го е свикалъ. Председателствувалъ ли е въ него? Не той, а другъ. Петръ е само присѣствувалъ. Апостолъ Иаковъ е събралъ поменатия съборъ. Рѣшението е било обявено отъ името на всички апостоли, старейшини и братя (Дѣяния апост. гл. 15).

Питами ви, почит. братя, вършимъ ли и ние сжщото въ нашата църква? Колкото повече мисля върху това, идвамъ до убеждението, че съгласно Св. Писание, синътъ Ионинъ (Петръ) никакъ не може да се счита за намѣстникъ Христовъ... Св. Павелъ и той не вѣрва въ първенството на Св. Петра, защото осжда ония, които казватъ: „азъ съмъ Павловъ,

азъ Аполосовъ, азъ Христовъ“... Не може, почит. братя, да се помисли, че този великъ апостолъ, (Павелъ) би забравилъ да спомена първото лице, т. е. папата, ако той действително е отъ Бога поставенъ. Това забравяне е невъзможно... то би било сжщото, както ако въ историята на този църковенъ съборъ не би било споменато името на Пий IX (чуватъ се много гласове: „мълчи, безбожничко, мълчи!“). Успокойте се, поч. братя, още не съмъ довършилъ. Като ми заповѣдвате да говоря, сами доказвате на свѣта, че вършите неправда.

Апостолъ Павелъ нито въ едно отъ посланията си, които е праскалъ на много мѣстни църкви, не споменува за това главенство; ако то сжществуваше, и ако църквата наистина имаше видима глава, то той (ап. Павелъ) непременно щѣше да знае и, следователно, да спомене за него нѣщо. Но какво казвамъ? Какъ той, който е проповѣдвалъ Христовото учение въ сжщия Римъ, да забрави

„основния камѣкъ“? Ако, следователно, не можемъ и не смѣемъ да кажемъ, че апостолската църква е била неправовѣрна, то трѣбва да признаемъ, че църквата никога не е била по-хубава, по-чиста и по-святая отъ тогава въ онова време, когато нѣмаше Папа и когато за него нищо не се знаеше (Шумъ: „не е истина, не е истина“).

Г-нъ Лаволь да не казва „не е истина“, защото ако нѣкой отъ васъ, почит. братя, допусне, че църквата, която има днесъ за глава Папата, е по-синна за вѣрата си, по-чиста въ обрядитъ си, отколкото е била апостолската църква, то нека изповѣда това открито предъ свѣта... тука е мѣстото, отгдето нашитъ думи ще достигнатъ до всички крайща на свѣта.

(Следва).

Печатница „Просвѣщение“ Варна

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

Отпразднуването Освобождението на България въ гр. Варна.

По случай годишнината от Освобождението на България, въ Катедралния храм „Усп. Пресв. Богородици“ бѣ отслуженъ молебень отъ Негово Високопреосвещенство, въ служение съ градски свещеници. Присъжствуваха всички официални лица, консулското тѣло въ града, опълченците отъ Шипка, германски офицери, както и голѣмъ брой граждани. Следъ молебена, Негово Високопреосвещенство произнесе високоназидателно слово.

На 27 II. Негово Високопреосвещенство Епархийскиятъ ни Архиепископъ посети годишното събрание на пр. хр. братство „Св. Ив. Рилски“ при храма „Св. Петка“ — Варна. Следъ изслушване на отчета, за едногодишната дейност на братството, Архиепископъ говори прочувствено, изтъквайки голѣмото социално значение на безплатните братствени трапезарии.

На 2 Мартъ, вечерта (заговѣзни), Негово Високопреосвещенство Митрополита посети студентския столъ „Хр. Ботевъ“, при Висшето търговско училище, като благослови трапезата и заговѣ заедно съ студентите. Следъ свършване на вечерята, Негово Високопреосвещенство, въ цвѣтистъ стилъ обясни значението на настѣпващия великденски постъ. За да могатъ и други бедни студенти да продължатъ образованието си и получатъ безплатна храна въ Стола, Архиепископъ подари 15,000 лв.

На 3 Мартъ — посети годишното събрание на пр. хр. братство „Св. Пророкъ Илия“ при храма „Св. Пророкъ Илия“ — Варна. Следъ дадения отчетъ за изтеклата година, Негово Високопреосвещенство, доволенъ и възхитенъ отъ усърдната дейност на братствените членове, съ прочувствени слова похвали редовното имъ служение.

На 8 Мартъ — Тодоровденъ — Негово Високопреосвещенство отслужи Св. Литургия въ Съборния храмъ „Усп. Пресв. Богородици“ — Варна, въ време на която ржкоположи въ дяконски чинъ Стефанъ

нически въ защита на Христа и на учението му.

(Изъ в. „Гласникъ“ — Сърбия).

Руското списание „Россия“ което излиза въ Ню-Йоркъ, занима се и съ православието отъ Съветска Русия, описано отъ Митрополитъ Анастасие, въз основа на сигурни данни, изпратени отъ тамъ, отъ единъ неговъ приятелъ. Между другото той му писалъ, че въ края на миналата година, въ Русия имало още 4 владци. Въ Москва останали още 15 — 20 църкви, които постепенно щѣли да бждатъ затворени. Много хора изповѣдвали православието и вѣрвали истински въ Господа Исуса Христа. „Двадцатка“ (група отъ 20 души) ржководѣли енорията и била орговорна предъ властта, между другото и за това, да не се правѣла политическа пропаганда въ църквата. Свещениците се занимавали съ различни занятия; зидари, общари и пр.

По челните свещеници сж изпращани въ концентрационните лагери. Останали сж съвсемъ старите свещеници. Младешта между 18 — 20 год., която е възпитана въ съветски духъ и се намира подъ влиянието на атеизма, рѣдко посещава църквата.

(в. „Гласникъ“, Бѣлградъ).

Калифорния. Най-старата православна църква отъ Северна Америка се намира близо до Санъ-Франциско и е била изградена отъ русите въ 1812 г. Всѣка година руснаците отиватъ тамъ на поклонение, за да укрепятъ вѣрата си въ православието и национализма.

п. Христовъ, изъ гр. Червенъ Брѣгъ, крндидатъ за свещеникъ на вакантната Геленджишка селска енория, Добришка духовна околия.

На 9 мартъ — Православната — Негово Високопреосвещенство отслужи Св. Василева литургия въ Катедралния храмъ „Усп. Пресв. Богородици“ — Варна, въ време на която ржкоположи дяконъ Стефанъ п. Христовъ въ свещенически чинъ и Димитъръ Иовчевъ Грънчаровъ, изъ гр. Исперихъ, въ дяконски чинъ, кандидатъ за свещеникъ на вакантната Пчеларовска селска енория, Добришка духовна околия.

Както гърмотевицата въ буря ратърсва земята съ оглушителенъ шумъ събуждайки отъ сънъ жителите на земята, тъй сжщо и съвестта у човѣка съ такъвъ шумъ разтърсва и пробужда „човѣкътъ“ въ човѣка и го предпазва отъ съблазънта на грѣха.

ХРОНИКА

Пишатъ ни отъ с. Куоджукъ, Добричко на 23 февруарий т. г. Прав. Хр. Братство откри безплатна трапезария за крайно бедни деца. Въ нея се хранятъ 50 ученици отъ селото. Готвенето и прислужването става поредно отъ майките на хранещите се. Срѣдствата се събраха отъ: 1) по бюджета на храма се отпуснаха 2,000 лв. 2) Дѣдо Владика сигурно обеща да отпусне отъ личните си срѣдства 4,000 лв. 3) фабрика Илия Ивановъ гр. Варна 10 кгр. мармаладъ и 3.5 кгр. пушена риба. 4) Окол. управление гр. Добричъ 62 кгр. фасулъ, 120 кгр. брашно, 100 пакета бисквити съ токова пакета бонбони, 10 калѣпа по 1/2 кгр. сапунъ. 5) Общината с. Балджа 23 кгр. брашно и 27 литра слънчогледово масло. 6) Бакалската кооперация гр. Варна, 10 кгр. фасулъ. 7) Стефанъ Доневъ 10 литра олио. 8) А. Д. „Партамянови“ 100 л. 9) Бр. Теневъ 500 лв. 10) Бр. Карякови 5 кгр. мармаладъ. 11) Хр. Доневъ 2 кгр. червенъ пиперъ. 12) Яко Мизрахи 12 бр. порцеланови чинии. 13) Кооп. „Общъ Подемъ“ 100 лв. 14) Кордава Б. Геронъ 12 бр. порцеланови чинии. 15) Заимовъ 5 кгр. Мармаладъ. 16) Райония Съюзъ 10 кгр. оризъ. 17) Кооперация „Напредъ“ 150 лв. 18) Кръстю Петковъ 100 лв. 19) Каракуневъ 100 лв. 20) Италианска Банка 100 лв. 21) Николовъ и Тинковъ 100 лв. 22) Иванъ Д. Черневъ 200 лв. 23) Гено П. Димитровъ 20 кгр. лукъ. 24) Христо А. Кочевъ 20 кгр. лукъ. 25) Благой Василевъ 15 кгр. картофи. 26) Кочо Андреевъ 15 кгр. картофи. 27) Братя Борназови 5 кгр. месо. 28) Стаматъ Стояновъ 50 лв. 29) Стоянъ х. Петковъ 200 лв. 30) В. Кузовъ 100 лв. 31) Магазинъ Гебедже 6 бр. чинии. Всички отъ гр. Варна. 32) Ал. Митрани 24 лъжици 1 кухненски нераждаемъ ножъ. 33) Димитъръ Георгиевъ 7 кгр. фасулъ. 34) Георги Т. Бешковъ 60 кгр. брашно. 35) Ради Т. Бешковъ 60 кгр. брашно. 36) Фабрика „Прогресъ“ 15 кгр. олио. 37) Иванъ Димитровъ 100 лв. 38) Илия Синянски 10 литра слънчогледово масло. 39) Марко Я. Калужковъ 100 лв. 40) Марко Ивановъ 40 лв. 41) Василь Керчевъ 50 лв. 42) Андрей Андреевъ 50 лв. 43) Христо Василевъ 30 лв. Всички изъ гр. Добричъ. Костадинъ Великовъ 152 лв. с. Куоджукъ.

Подобни инициативи заслужаватъ подражание а дарителите похвала на всички дали помощта си, Братството изказва сърдечната си благодарностъ.

На 1 Мартъ, Юношеското Прав. Христ. Д-во „Патриархъ Ефтимий“, въ гр. Балчикъ, изнесло съ голѣмъ успѣхъ „национална-религиозна ве-

черъ“. По предложение на председателя свещ. Маринъ х. Ивановъ, дружеството отпуснало 500 лв. за да се купятъ подаръци на войниците и 300 лв. за „фондъ болница“ и „фондъ Патлейна“ при св. Митрополия.

Хвала на настоятелството и ржководителя.

Г-жа Н. Бъчварова отъ с. Злочучени, ни съобщава подвига на енор. свещеникъ отъ сжщото село, по случай празника Св. Богоявление, обстановката и въодушевлението на християните и пр. Много ѣ благодаримъ, че се сетила да сподѣли мислитъ си съ читателите ни, но е твърде много закъсняла. Очакваме други дописки.

Молимъ всички енор. свещеници и настоятели на епарх. органъ в. „Хр. Защита“ да следятъ колоната „Наша поща“ и да ни писмено уведомятъ ако сме пропуснали да отбележимъ, получени пари или списъци. Сжщо да ни се съобщаватъ и имената на ония тѣхни абонати, които по неизвестни причини не сж получили нѣкой броеве. Които не сж ни пратили списъците си за 1941 год. да побързатъ да сторятъ това.

Всички суми да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия.

На 12 Мартъ Епар. Архиепископъ ще присъжствува на свещеническата конференция въ гр. Добричъ, а на 17 на конференцията на свещениците отъ гр. Варна.

Обръщаме вниманието на читателите си, внимателно да прочетатъ речта на католичкия владика Щротсмаеръ.

Човѣкътъ съ натрупано голѣмо материално богатство можеме да го оприличимъ на слабо подвижната мечка едва влачаща тежината на своите телеса, а човѣка — съ духовно богатство споредъ повеленията на Евангелието, можеме съ право да уподобиме на волно летящата въ простора сладкопойна чучулига.

НАША ПОЩА.

гр. С. г-нъ Г. Т.

Следимъ и ние печатния двобой между в. „П. Дѣло“ — органа на свещеническия съюзъ и в. „Истина“, официоза на католическата пропаганда у насъ. Не мислимъ да се намисаме въ тая — да я нарека така полемика, защото сме сигурни че Съюзния органъ „П. Дѣло“, ще излѣзе съ честъ отъ нея.

Тукъ ще отбележимъ само факта, че г. редактора на в. „Истина“, измѣства спора и го поставя на фалшива основа. Явява се нужда, да се дебело подчертае още отъ начало, че ние българите сме приели православието, не отъ любовъ къмъ византийците, нито пъкъ отъ умраза или презрение къмъ латинците. Не. Ние знаемъ отъ историята, колко сж ни мразели и какви пакости сж ни правѣли. Ние знаемъ и смѣтките на папите, които ласкаво сж се отнасяли съ нашите царе и правилно сж ги титулували, както и византийското лукавство, когато не сж ги наричали князе или царе. Това нѣщо знаемъ, че го знае и г. редактора на в. „Истина“, но сега така му понася, така си го и пише, за да извади заключения, които му се за момента нравятъ.

Ние българите, съзнателно и доброволно сме приели православието, защото тогава и сега сме си съ убеждението, че тамъ е чистата истина, така както е била донесена отъ небето, отъ Господа Исуса Христа, открита на св. Апостоли и пр. и предадена и намъ тѣхните възприемници.

Ние като народъ и сега си имаме спорове съ грѣцкия народъ, който унаследил византийците, това не значи, че ние трѣбва да напуснемъ вѣрата и станемъ папистати, защото и православния грѣцки народъ и неговата патриаршия, въ близкото минало сж ни толкова пакостили.

Кой не знае отъ историята, заговора на патриаршията противъ българската църква и народъ, кой не знае че грѣцката Цариградска патриаршия стана ортакъ съ турския ятаганъ за унищожаването на българското племе? Заради шовинизма и заблудите на грѣцката патри-

аршия, нѣща човѣшки и временни, следва ли да се откажемъ отъ православието? Ние сме отъ лани по убеждение православни и тамъ си оставаме, защото тамъ е истината и спасението.

Разногласията между Изтокъ и Западъ не сж отъ вчера и нѣма да свършатъ утре. Тѣ не сж отъ сентиментално естество, това добре знае в. „Истина“. Въ основата си има догми, богословски тѣнкости и пр., къмъ които и времето наслон доста нѣща, така щото зѣззата пропасть между насъ и тѣхъ не е тѣй малка, макаръ че съ католиците сме близки по вѣра, култъ, обречностъ и пр. Мисля, че не е добре избрано времето, за подобни спорове. При друго време готови сме и ние да се намѣсимъ въ полемика, която би трѣбвало да цѣли и подчертае истината и да способствува за обединението на двѣте църкви.

За да се увѣрите, че споровете между православната и католическата църква не сж отъ сентименталенъ характеръ, ще дадемъ въ преводъ речта на католичкия владика Щротсмаеръ на мнозина у насъ неизвестна, но която в. „Истина“ не би трѣбвало да забравя, когато търси причините за разединението на църквите.

с. Бѣлославъ, свещ. Ив. П. — Ще получите списъка на старите абонати. Следъ като съберете абонаментъ, ще ви молимъ да удвоите абонатите.

с. Голѣмо Соколово, свещ. К. Г. — Сумата 190 лв. получихме. Задържаме 70 лв. за в. Хр. З., а другите за Б. Гласъ. Молимъ изпратете веднага списъка на абонатите си за 1941 год. Съобразявайки се съ окръжно 780.

гр. Русе ул. Велико Търново 8. — Удовлетворихме молбата ви.

гр. Добричъ, свещ. Ст. п. Йор. — Получихме списъка ви съ 15 абоната. Много ви благодаримъ. Очакваме и дописки.

с. Писарево, свещ. Ат. К. — Получихме списъка ви съ 11 абонати. Благодаримъ.

гр. Варна, свещ. И. В. — Получихме списъка ви съ 22 абоната. Много ви благодаримъ.

с. Дългополъ, свещ. Н. М. — Получихме списъка ви съ 30 абоната. Благодаримъ.

с. Писарево, Ново-Пазарско, свещ. Ат. Кр. — Получихме списъка ви съ 11 абоната. Благодаримъ.

с. Житница, свещ. А. П. — Получихме списъка ви съ 22 абоната. Благодаримъ.

с. Балджа, свещ. У. А. — Получихме и втория ви списъкъ съ нови 20 абоната. Благодаримъ. Брой 3 и 4 сж изпратени на старите. Справете се съ раздѣлвача си. Другото по реда си. Радваме се много за тѣй хубавата дейност, която развивате. Богъ да ви укрепи силите, за да продължите съ сжщия жаръ благотворителната и културната си работа, така хубаво подета.

с. Галата, Иер. Ев. — И презъ 1941 г. ще ви се изпраща лично до васъ 20 броя.

гр. Варна, свещ. И. С. — Получихме списъка ви съ 10 абоната. Благодаримъ.

с. Гаргалъкъ, свещ. Т. С. — Получихме списъка съ 21 абоната и сумата 450 лв. Благодаримъ.

кв. Аспарухово, свещ. Х. Зл. — Получихме списъка ви съ 30 абонати. Благодаримъ.

гр. В. свещ. Я. М. — Получихме 3 списъка: първия съ 10 стари абоната и втория съ 20 нови абоната. Благодаримъ. Сжщо и третия отъ XII енория сж нови 10 абоната.

с. Велифажъ, свещ. А. — Получихме списъка ви съ 7 абоната отъ с. Велифажъ и 14 отъ с. Суютчукъ. Получихме и 30 лв. Благодаримъ.

с. Комарево, свещ. Н. А. — Получихме списъка ви съ 11 абоната. Благодаримъ.

гр. Балчикъ, свещ. М. И. — Получихме списъка ви съ 10 абоната. На братството ще изпратимъ безплатно. Сжщо и сумата 200 лв. Благодаримъ.

с. Невша, свещ. Ф. К. — Получихме списъка съ новите ви 8 абоната. Изпратени ви сж 30 пробни за безплатно раздаване.

с. Кара-суларъ, свещ. М. С. — Получихме нисмото ви. Ще ви се изпращатъ до васъ лично 15 броя. Получихме сумата 350 лева. На читалището „Генералъ Колевъ“ и кооперация „Съзнание“ даромъ. Благодаримъ.

с. Касъмъ, свещ. С. Г. — Получихме списъка съ 15 абоната и 410 лева. Благодаримъ.

МЕТОДИ БАЛАЛЧЕВЪ

скулпторъ-рѣзбаръ

изработва църковни иконостаси съ най-финна и художествена рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3 телефонъ № 2-57-46.